

„אוי ואבוי לי! קחו אותי למשטרה!“ זעק הנהג הדורס

הילדה המבוהלת הצטלבו — על המדרכה. רחל נפלה — ללא רוח חיים. „אני פושע!“ ענינו של מוס לא יכלו

רחל אין דבר יקר —

גורל לצון אכזרי לנוח מוזס. זה קרה ב־7.45 בבוקר, כשהמו"ל הסיע את אשתו, את בנו וילדי שכנים מביתו ל־בית־הספר. הוא נתן לבנו ארנון לנהוג. בעברו ברחוב לא הרחק מביתו שבשיכון התתיקים הרמתגני, רצה הילדה רחל שבי,

ב־55, בעל ומו"ל הצהרון ידועות אחרונות, אוהב ילדים עד כדי שגעון — כי הוא יודע ערכו של ילד מהו. לפני שנים מספר שיכל את בנו הקטן, גלעד, עשה שזה רץ לאמצע הכביש הי ראשי של רמתגן, ליד בית־החרושת עלית.

מוות בנזק

כשיחזק עם ילדים אחרים ואסף מן הכביש תצלומי־כדורגלים. מאז נוהג מוזס להרעיף תפנוקים לא רק על שלושת ילדיו אלא גם על כל ילד אחר המזדמן בדרכו. הוא דואג להם, מסיע את חבריו של בנו ארנון (14) לבית־הספר ובכלל — נוהג כאילו אין דבר יקר יותר מילד צעיר. בצדק. גורל אכזר. השבוע, חמד ה־

(10) וחצתה את הכביש. ואז קרה האסון. ליד ההגה ישבו מוזס ובנו ארנון. מוזס, שהתבלבל כפי הנראה מן הילדה ומתנועות־בנו היושב איתו, כיוון את המכונית הצידה, בחיפזון — בדיוק לכיוון אליו נימלטה, כבהלה, רחל. התואי של השברולט חסרת־הרסן ושל

בן־הטובים ערב צאתו למלחמה, ש־ככל שה־ תצאת בדיסקוסק צרה יותר, כך זמן ישר בתו ארוך יותר). אלא הדיוקנים של אלופי צה"ל, להם קורא אטינגר בשמותיהם הפר־טיים ואותם הוא מתאר כך: **יזחק (רביץ)**: „האבא והאמא של כל ההרגשות, הציפיות, ההחלטות, הביצועים, התוצאות ומילות־הניחומים.“ **חיים (ברילב)**: „הוא קודם כל לב ואחר־כך בר־לב.“ **עזר (וייצמן)**: „במשך שנים תיכ־נן. עידכן, אייש, גיבש, הקים, השלים. שילח, טיפח, שידל, גידל.“ ואחרי מוטי (הוד) ושייקה (גביש) וטליק (ישראל טל), לא נעדר גם מקומם של אריק (שרון): „זה הילד הטוב עם שיער־השיבה“ ושל אברהם (יפה): „עזבתי לרגע את הגנת שמורות־הטבע כדי להגן על שמורת־המור־לדת.“

כמו־בן שאטינגר לא שכח את משה: „קיווי־נו שההצגה תגנוב אותו, אבל הוא גנב את ההצגה.“

הווי

452 אוקטאן. בתל־אביב קיים או־רח את הבטחתו לקצין בכיר של חיל־האחיר ערב מלחמת ששת־הימים, שלח ל־בסיסו של אותו קצין 452 בקבוקים של

הסיפור האנושי המופלא שעמד מאחורי חסכית הרדיו המצטיין

לב ללא סורגים

לעברם. אחד הכדורים פגע במהנדס פיאטלי. **★ ★ ★ פושע בוגד 19**

ל־אינקה פיאטלי, שלא נוכחה באף אחת משיבות בית־המשפט ששפט את בליץ, והמשיכה כל אותו זמן ללמד נגינה בכינור, היתה אולי האדם היחיד בישראל שהודעו ממאסר־העולם שהוטל על בליץ. תוך כדי מהלך המשפט היא למדה להכיר את הרקע לאישיותו המופרעת: הוא נולד בהולנד למשפחה מעורעת, גדל בזמן הי־מלחמה כפרוטסטנטי והוסתר לאחר מכן במנזר קתולי, הועבר למוסד של אגודת־ישראל, ששלח אותו ארצה וכאן הועבר למוסד של השומר הצעיר במשמר־העמק. המעבר בשנות הגידול ממנזר קתולי, למוסד של אגודת־ישראל ומשם לקיבוץ של השומר הצעיר, הרסו את אישיותו. בגיל 19 כבר היה בליץ גבה־קומה, הי־ממושקף, וחולה־האסטמה פורץ וגנב מועד.

★ ★ ★ תסכית כבית הכרא

מדעתי שהוא קיבל מאסר־עולם לא „בצדק“, אמרה הגברת פיאטלי. בליץ לא הכיר את בעלי. הוא בכלל לא הלך להרוג אלא לגנוב. לא היתה לו כוונה ל־רצוח. הרגשתי את עצמי אחראית לכך שהוא נדון למאסר־עולם.

המורה למוסיקה הסתקרנה וביקשה רשות לבקר את בליץ בכלאו. היא הופתעה. „הס־תבר לי שהוא אדם תרבותי, נחמד ומוס־קלי.“ היא החליטה לעשות הכל כדי לנסות לשקם את חייו של בליץ. היה להם נושא משותף — המוסיקה. בליץ למד לנגן ב־פסנתר. אשת הנרצח היתה מבקרת את רוצח בעלה ומשוחחת איתו ארוכות על מוסיקה. מלבד ביקוריה היו השניים גם מתכתבים בקביעות.

בשנה האחרונה נטלה על עצמה את תפקיד הוראת המוסיקה ורדה קלג, ירושלמית ילידת האי קורפו, עובדת המחלקה הסוצי־אלית של עיריית ירושלים בעבר וכיום עורכת תכניות בקו־ישראל.

תוך כדי פגישותיה המוסיקליות עם בליץ בכלא, הקליטה ורדה קלג, בשיחות עם הי־עיתונאי שבתאי טבת, תסכית בשם החוגה על חייו של בליץ בכלא. והשבוע, כאשר נמסר כי התסכית זכה ב־פרס איטליה לתכניות־רדיו, נודע לאסירי־כלא רמלה לראשונה כי „האהובה של בליץ“ אינה כלל בתו של פיאטלי וגם לא אהובתו, אלא ורדה קלג שהכנינה את תכנית הרדיו אודותיו.

כסאות, ארון, ברז־רצפה ואפילו רמקול הי־מחובר לרדיו). זהו אגף המיועד לאסירים מיוחדים, בדרך־כלל אסירים בטחוניים. בליץ הוא הרוצח היחיד שזכה לתא כזה.

★ ★ ★ רצח בהצגה השנייה

יה זה אחרי ששלושנות בית־הכלא גילו כי בליץ, כיום בן 34, נוטה

נה הולכת האהובה של בליץ, ה־לחשו בנייהם האסירים הכלואים ב־כלא רמלה. הם לא הסתירו את קנאתם ואת פליאתם: כיצד זה מתירים לרפאל (טומי) בליץ, אסיר־עולם השפוט בעוון רצח, לקבל בתאו אחת לחודש, צעירה תמורה, שחרחרת ונאה למראה?

כאשר היו בוקעים מתוך תאו של בליץ, בשעת ביקור הנערה, צלילי מוסיקה, עברה הרכילות מפה לאוזן בין הכלואים: „זה הי־ידידה שלו היא בתו של המהנדס פיאטלי — האיש אותו רצח. היא מאוהבת בו. הם עוד יתחתנו.“

הם לא יכלו לדעת כי מהנדס פיאטלי המנוח לא היו כלל ילדים. אולם מאחר שבזמנו, לפני ארבע שנים, היו רגילים לראות את האינקה פיאטלי, אלמנתו של הנרצח, מבקרת את רוצחו, בליץ, לעיתים

בליץ — שיקמה את הרוצח

פיאטלי אשת הנרצח

להסתגל לחיי חברה תקינים. הוא החל לומה לקראת בחינות הבגרות, השתלם במוסיקה והתעמק בפילוסופיה. השינוי שחל באישיותו של בליץ נגרם ללא ספק בשל אשה מופלאה — אשתו של האיש שבליץ רצח אותו.

לביל הרצח, לפני עשר שנים, לא היתה האינקה פיאטלי בארץ. האשה, מוסיקאית ילידת גרמניה שלמדה מוסיקה באיטליה, בה הכירה את בעלה המנוח, שהיה מהנדס תעופה במקצועו, היתה אותו לילה בדרכה מרומא לישראל.

בעלה, שהיה צריך לקבל את פניה בנמל־התעופה לוד אחרי חצות, רצה להעביר את הזמן והלך להצגה שנייה בקולנוע צפון בתל־אביב. היה זה הלילה בו בחר רפאל בליץ לשודד את קופת הקולנוע. כאשר דפנו אחריו עוברים ושבים הוא ירה

קרובות, הניחו שהצעירה הממלאת את מקור־מה, היא בתה. בליץ עצמו לא הסכים לשוחח מעולם עם חבריו לכלא על ביקורים אלה. „זה לא ענינכם!“ היה אומר, וחוזר ומסתגר בתאו באגף האי־קטים.

זהו מיסדרון בו נמצאים ששה תאים בודדים, המיועדים לאסיר אחד או שניים. יש ניגוד תאים הריקים של שאר האסירים יש באגף האי־קטים ריהוט בכל חדר (שולחן,

קוגניאק, לפי החישוב של בקבוק קוגניאק אחד על כל מטוס אויב שחל־האחיר הש־מיד. **מיפקד הקאזורים.** בירושלים סיכמו 2000 פוקדי האוכלוסין את חוות־ימי־המיפקד, גילו כי בימי־המיפקד נאלצו לשנות במוצע ליום 10 ספלי קפה ממותק, 10 ספלי תה ממותק, 3 כוסות לימונדה ממותקת ולאכול רבע קילו סוכריות, קילן ענבים וקילו תפוחי־עץ, כתוצאה מנוהג הכנסתי־האזרחים המורחי של הניפקדים.